

Reaguji svým zážitkem z pražského koncertu Druhé trávy. Ve středu 14.11. v KD Krakov kapela vystoupila pod názvem Robert Křesťan se skupinou.

Pochopitelně jsem očekávala, jak se projeví změna basisty. Bylo to milé překvapení. "Duro" je vnímavý, rytmický rockový jazzman či naopak, ve dvojici s poctivým hráčem na bicí Milošem Dvořáčkem, který není tak ostrý jako byl Štěpán Smetáček či hravý jako Jirka Stivín, vytvořili dobře šlapající neohlušující základ druhotrávovým muzikantům. A ti včele s Robertem Křesťanem dokázali publikum dostat do varu jako kdykoliv předtím. Smutní mi nepřípadali. Snad jen jindy smíšek Martin Ledvina. Slyšela jsem, že se prý ne-dávno oženil, a to už je přece vážný důvod k serióznosti. Ani srdce nechybělo. Možná trochu una-vené, trochu poraněné, možná klidnější, ale bijící. Koncertů jsem shlédla za těch deset let opravdu mnoho, a vím, jak se produkce léty vyvíjela. Od perfekcionista dokonalosti srovnatelné s origi-nálem na desce po uvolněnost a hravost ve stejně dokonalém provedení, která naplno vrcholila právě před dvěma lety. Tehdy chlapci hýřili vtípem nejen hudebním. Od té doby repertoár koncertů příliš neměnili, hodně jezdili doma i venku, věnovali se různým projektům mimo kapelu, a na práci přímo pro ni asi nezbývalo tolik času a sil. Přesto všechna setkání s jejich muzikou včetně zatím posledního byla pro mě vždy jedinečným a neopakovatelným zážitkem.

Každý odchod je smutný, jak říká doktor Plzák dokonce i tam, kde dva spolu žili dvacet let a von jí furt mlátil. Nejtěžší je se rozhodnout, a to už maj i pánové za sebou. Takže teď už se můžeme jen těšit, co přijde dál. Spěchat nemusí, vychovali si nás, a my si počkáme. Zatím se kochejme nekřtěňátkem, dvojcéděčkem BEST&LAST, kterému vévodí úžasná Telegraph Road v Malinově aranžmá, nadčasová báseň dychtivého dobývajícího mladíka Křesťana v přesvědčivém, léty i poznáním zklidněném vyprávění Křesťana muže.